OPTAKTEN

I oktober 2006 sprang nyheden lige i mit ansigt – Phitthy var gravid – hun skulle være mor som 29 årig – en passende alder for hende som mor, ikke 63 år for mig som far, jeg var nok en smule betænkelig – men kendsgerningerne stod ikke til at ændre og kunne da også kort efter ses på Phitthys mave – der var egentlig intet at spekulere over og samtidigt en masse.

Lene foreslog, at jeg slet ikke var far til "maven" – lidt af en frækhed, da det vides, at 15 % af danske børn ikke er frembragt af ægtemanden, men "so what" – er de danske fædre ikke lige så uvidende og glade for deres børn, som andre, hvem der så er faderen – intet er sikkert i denne verden fraset én ting – børn har krav på et par forældre.

Helle er jo i øvrigt ikke "mit" barn – derfor holder jeg ikke mindre af hende end af Tonni, selvom begge nok ville have været bedre tjent med stort set hvilken som helst anden far, men de må pænt leve med den, som nu får æren.

Lægerne sagde med 80 % 's sikkerhed, at det ville blive en pige – OK – egentlig ville jeg nok helst have en dreng – de er mere robuste og kan i hvert fald ikke gå hen og blive "utidigt" gravide – det er nemmere for dem at klare sig i erhvervslivet – i det hele taget er livet letter for en mand – specielt her i Thailand, hvor babyen skal vokse op – Phitthy har ingen planer om at flytte til Danmark – jeg ej heller – babyer har et meget bedre liv herude, der er hele Phitthys familie – i det hele taget et bedre menneskeligt samfund, hvor folk kommer hinanden langt mere ved – slige alvorlige ting måtte under seriøs overvejelse – nu drejede det sig om mit barns ve og vel og jeg måtte erkende med fuld styrke, at Thailand, efter min mening, er et langt bedre menneskeligt samfund end det danske.

Jeg måtte sikre Phitthys økonomiske fremtid – jeg måtte jo erkende, at jeg ikke ville være her så voldsomt længe – med lidt held 7-10 år – forhåbentlig længe nok til at lære barnet dansk og engelsk – dansk fordi det "after all" er mit modersmål – engelsk fordi værdien af dette sprog, af mig, vurderes uundværlig – det er fremtidens sprog og i øvrigt det sprog, som Phitthy og jeg betjener os af, når jeg ikke hakker noget gebrokken Thai af mig.

Jeg måtte også sikre mig, at Phitthy – det lille, hjertensgode menneske – ikke blev snydt for sin arv ved at skulle investere den i "mere luft", som en smart forretningskvinde/mand kunne få hende til.

Jeg erindrede vor tidligere nabo – Gau – og hvorledes hun havde narret Phitthy til at låne sig penge og til at investere i noget luft – jeg vidste også, at hun var lokket til at kautionere for et lån til en af samme frues veninde – hun

fik ganske vist en hus i hendes navn som "sikkerhed" – det var jo fint nok, bortset fra, at huset kun var det halve værd af kautionen og møgkællingen naturligvis aldrig betalte banken - jeg havde allerede indfriet kautionen, overtaget huset, og solgt det for 700.000 B.

Phitthys kaution var på 1.200.000 B – en dårlig forretning.

Jeg havde ligeledes set, at Phitthy havde købt et rækkehus – et ganske godt hus – for 1.2 mio. B – det var udmærket, for hun solgte det for 1.5 mio. B, men det var købt på en yderst letsindig måde – ca. 600.000 var betalt – uden hun fik nogen sikkerhed for sine penge, heldigvis nåede jeg at stoppe overførelsen af restbeløbet for huset – FØR hun fik skødet på samme – i modsat fald ville hun have betalt huset kontant – uden at få skøde på huset – denne transaktion kunne naturligvis have været gået godt, men risikoen for, at hun aldrig fik skødet, var stor.

Men vort barn skulle dog ikke fødes uægteskabeligt, så jeg foreslog Phitthy, at vi skulle gifte os – jeg lagde mig endog pænt på knæ og spurgte hende og hun sagde sgu "Ja" – fint med mig, så vi skulle giftes og her og nu, og medens jeg sidder og skriver ovenstående, skal dette giftermål finde sted i morgen, alt er forberedt og tilrettelagt – de første gæster fra Danmark er ankommet i går med resultat, at vi alle nok er lidt trætte i dag, for det blev fejret med et grillparty i vores have – en flot og god fest.

Desværre kunne Tonni ikke komme – han lider, som jeg, af flyskræk – dog i mere væsentlig grad og i øvrigt har han stor respekt for varmen herude, Vibeke blev hos ham i forståelig solidaritet, sammen med en ret utilfreds Kristine og Helle med den lille familie kommer først om et par dage – fint, for hun egner sig ikke til det faldera, som vil være i forbindelse med alle de fordrukne danskere, som i mange retninger har mere fest og ballade i hovedet, end fornuftig planlægning – så kan vi få bedre tid til hinanden – ærgerligt er det, men jeg må erkende, at man ikke kan blæse og have mel i munden samtidigt.

Hele vores have er oplyst af omkring 50 lamper og spotlys, som fanger kronerne på vore palmer og andre træer eller falder på vore orkidéer og andre blomster, pølen med jacussibad har indbygget lys.

Jeg havde snakket med John "Badebold" om mit behov for at købe en stor grill – planen var, at 18 mennesker fra Danmark skulle ankomme – det blev dog reduceret til 13, idet Ove i Julen fik en blodprop i hjertet og faktisk døde, men blev genoplivet, heldigvis. af lægerne i Brasilien, hvor han p.t. opholdt sig og Ulrich fik vand i lungerne, så han måtte opereres, så disse to – med deres tilbehør af hver en dame og for Ulrichs vedkommende, en datter, medførte et forfald på 5 mennesker.

Men 13 er jo også ganske godt og "Badebolden" havde foreslået, at jeg kunne låne hans store grill, så ville han og Søren komme for stå for grillmaden, som jeg ved, de er gode til, så vi fik en fin, fin fest med disse og vi kom først i køjen kl. ca. 2 nat og yderst rene – vi lå et par timer i pølen og fik vore gin/tonic's serveret på poolkanten af pigerne – det var dejligt.

John og Søren mødte op et par timer før festen for at arrangere grillmaden – helt på professionel vis, som i "Badelandet" (Johns værtshus), med diverse tilbehør i rustfrie skåle, som blev anbragt i et isbad, tonsvis af pølser, inklusive "de røde" og "knæk" – direkte importeret fra Danmark, fluét, trækul, kold kartoffelsalat – vi havde købt 120 guldbajere og 30 flasker vin + uanede mængder af whisky, m.m. og ikke at forglemme 5 hele flasker gin og det løse, herunder 10 badehåndklæder – der manglede ikke noget.

Vi indledte arrangementet med at forsømme det – gik efter et par afslappende Singhaøl i gang med at spille billard, som Søren var så venlig at tabe, men alt var arrangeret, da festen skulle begynde kl. 19, hvor Hans med sin thaisvoger Songpron, og en kollega kørte alle fra Pattaya by i "grisevogne" hertil – da stod grillen rødglødende.

Jeg udnævnte på stedet Nina til rødvins-, Kirsten til hvidvinsuddelere og fortalte mændene, hvor de kunne hente deres øller og således indledte vi festen.

Egentlig havde vi i nat halvt om halvt aftalt, at de skulle komme igen i dag, men jeg har ikke helt de samme kræfter som i nat, hvor de var uudtømmelige, så jeg holder mig hjemme og lader dem passe deres egne gøremål – jeg vil være rimelig frisk til i morgen, hvor der skulle komme i alt ca. 90 personer – ca. 30 danskere, halvt fra Danmark, halvt her fra Pattaya og omkring 60 fra Phitthys side – inklusive venner og bekendte – noget af et party.

Og her sidder jeg så klar til giftermålet i morgen – kl. er 18 og solen skinner fra horisonten ind gennem kronen på et palmetræ, som står og svajer lidt og derved giver et blinkende lys i mine øjne – jeg går ud og tager en kop kaffe.

Kære venner,

Så er vi klar med en invitation til Phitthy's og mit bryllup

med hinanden

Den 25. februar 2007

hvor det ville glæde os at se dig og evt. påhæng

Hotel Montien

Pattaya

Kl. 19:00

på øerne i haven

Hotellet er beliggende på 2. road på venstre hånd

mellem Pattaya Klang og Pattaya Nua

Ph. *Dann* *081 781 3302*
Phitthy *087 917 8504*

Skafottet

"Tronsalen" – den var flot

Phitthy med den nære familie

BRYLLUPET 2007

Så blev det i overmorgen, jeg overlevede brylluppet og ikke mindst den fede fest om aftenen – det var en rigtig god, spændende og interessant dag.
Jeg var oppe kl. 06:00, så jeg kunne få god tid til morgenkaffen – uden den ville jeg slet ikke giftes, og jeg fik masser af kaffe i et fortumlet hus – med ca. 10 venner/inder af Phitthys, som var ankommet om natten og havde tilbragt den her, jeg kendte de fleste, sikken leben, sludren, snakken, leen, smukseren sig – helt som Thaier er.

Efter kaffe og bad blev jeg klædt i min thaismoking – en fimset, hvidgul sag med tilhørende hvide sko – det får jeg aldrig brug for mere – Phitthy i rødt – og et kvarter i ni stillede vi på hotellet, hvor alle var mødt op.
Her skiltes Phitthys og mine veje – egentlig måtte vi ikke ankomme sammen, men det så vi stort på.
Ceremonimesteren vejledte venner og familie i hvad hver enkelt skulle gøre. Gaverne blev fordelt efter rangfølge, heri var også inkluderet maden til munkene som ville komme senere.
Jeg og vennerne blev ført ned bagerst i haven til hotellet, hvor vi stavlede os op i 3 rækker med mig i front – dog blev vi anført af et trommeorkester, som højtideligt trommede noget hult, oprindeligt "juglethaimusik" og under disse truende, krigeriske trommelyde indledte vi

indtoget til besejring af bruden eller rettere sagt brudens familie og venner (Phitthy havde intet at skulle have sagt i denne anledning, det var vennerne, men først og fremmest familien vi skulle besejre) – vi ankom langsomt og værdigt - til de tidlige morgenhotelgæsters fryd – de fik travlt med at fotografere optoget.
Mine vennerne havde jeg forsynet med rigelige gaver til Phitthys moder – en med en flot – OK, det var de alle – med blomster dekoreret box med masser af

gode kontanter, en var forsynet med diverse smykker i guld, én med kager og andre lækkerier, o.s.v. til indtagelse af gæsterne og dem selv senere.
Indgangen til lokalet var spærret af af Phitthys venner og familie – dog kun den yngre del af samme – men jeg var forberedt - i lommen havde jeg en stak kuverter, som indeholdt kontanter – jeg måtte bestikke mig frem med gaver – de stod 2 og 2 i en lang række med silkesnore mellem sig og som spærrede mig vejen, men efter 10 minutter og rundhåndet uddeling af kuverter, slap jeg igennem og ind i lokalet, hvor vennerne med de rige gaver spadserede op til et bord og anbragte gaverne på dette, de var til Phitthys forældre - desværre var faren blevet syg. Der sad moderen sammen med 2 søstre – næste sofa var tom (til brudeparret) – næste var med mine "bedstemænd" med Hans, som min talsmand, talsmanden skal være ældre end mig, det gik lige, desuden havde jeg som støtte Jørn, Mie og Anni.

Joy og Dja – Phitthys ældste og yngste søstre.

Phitthys mave er fremtrædende – ved hendes side Hans – kaldet Greybear og Jørn – til højre for mig kan Phitthys mor netop anes i blå kjole - næste række fra højre, Nielsemand, Johnny, Nina, Kirsten og Michael.

Hans spurgte moderen om hun kunne godkende gaverne og i stedet give mig sin datter, Phitthy, som brud – nu havde hun jo kostet moderen så meget til opretholdelse af livet, til at give hende en god opdragelse og uddannelse, han påstod, at jeg ville være en god husbond og tage mig godt af Phitthy i fremtiden.

Gaverne blev besigtiget og godkendt – jeg kunne få hendes datter. Heldigvis.

Seriøse forhandlinger, som lykkes

Phitthy var gemt væk i et sidelokale, til gaverne var godkendt – der kunne jeg hente hende og det gjorde jeg så – dog blev jeg spærret vejen af 2 af Phitthys søstre, nogle flere kuverter afgjorde sagen og døren blev slået op til min smilende, smukke brud, nu kunne vi blive gift, jeg førte hende op til vor sofa, hvor jeg fik lov til at anbringe en smuk diamantring på hendes finger - Phitthy havde købt en guldring til mig, som hun dog måtte sætte på min lillefinger, da den var for lille til ringfingeren.

Tilsyneladende kender jeg bedre hendes ringfingers størrelse. Gu' ved hvorfor?

Ringen må på lillefingeren – Phitthy morer sig – hun har jo også sit på det tørre - se hendes ringfinger.

Herefter gik vi op til Buddhas alter, tændte lys og røgelsespinde – så kunne

ceremonien begynde, medens røgpindene langsomt kastede sin velduft over lokalet.

Ceremonimesteren kom ind, hvad han sagde, forstod jeg beklageligvis kun delvis, men jeg kendte symbolikken – først lagde han, i en stor rundkreds på et bord foran os, gyldne blade, det skulle symbolisere lykke på vor vej, sagde nogle smukke ord over disse, lagde herefter ovenpå sølvblade, også i en ring – "good fortune" gennem livet – så tog han et bundt sedler fra pengegaven, lagde dem ovenpå bladene – ligeledes i ring – enhver kan gætte sig til, hvad det skulle symbolisere.

Michael giver sit besyv med – se nedenfor.

En gylden bowle blev bragt ind fyldt med ris, hvide og gule blomsterblade og så måtte enhver deltager i bryllupsceremonien – efter ceremonimesteren havde taget et par håndfulde og drysset over hele herligheden, tage en lille håndfuld og drysse indholdet ovenpå – deres besejling af de kloge ord. Ceremonimesteren fortsætter med en slags prædiken, ville jeg kalde det, mange kloge, vise ord, derefter føres vi over til et flot dekoreret bord, som vi

skal knæle ned ved – vi skal ”forbindes” og under fremsigelse af flere, utvivlsomt smukke, buddhistiske ord og efter passende pyntning af guilander med flettede røde og hvide blomster, blev vi ”kronet” med hver et tyndt, hvidt, flettet bånd om hovedet – og indbyrdes forbundet med et ligeledes flettet bånd - med hinanden.
Herefter satte han, først på Phitthy, seks gyldne ”klatter” - en slags ler - i panden - 1 over 2 over 3 – derefter det samme på mig.

Så måtte gæsterne i funktion igen for at besejle vore bånd – Djum og Dja stillede sig op ved en gylden bowle med det hellige vand i – Djum med en lille gylden kop, som hun tog vandet op i og fyldte i Djas lille kop med en lang tragt – denne tragtformede kop så tog den enkelte ven eller familiemedlem og hældte vand over vore hænder, som vi holdt i omvendt waistilling, så vandet kunne løbe ned i 2 hvide blomsterbuketter, samtidigt med, at de sagde nogle bevingede ord til os.

Herefter var vi gift, men "sagen" skal naturligvis bekræftes overfor Buddha, som skal give os sin velsignelse og 9 munke kom ind (det skal være 3, 6 eller 9) og satte sig på de 9 smukke gulddekorerede "tronstole" (uden ben), som var opstillede på et forhøjet podium, med benene foldede under sig i meditationsstillingen.

Det havde i øvrigt kostet Phitthy stort besvær at skaffe munkene – hun havde været i templet for at høre munkenes råd om, hvilken dag, det ville være bedst at gifte sig på, de havde tilrådet den 4. eller den 25. februar – et råd, der naturligvis gælder alle buddhister – og det tror man så på, så der havde været rovdrift på munke netop på denne dag og vi var sent ude, men det lykkedes at finde et fjernt kloster, som kunne stille med 9 munke.
De skulle selvsagt have noget for ulejligheden – penge er velkommen (det havde vi ordnet) – de går til diverse, velgørende formål, men mad er naturligvis en forudsætning for hele driften af samme, mad – vi er i et land, hvor mad er betydningsfuldt og hellig (det burde vi forædte danskere lære noget af) – samt andre praktiske ting, som f. eks. toiletsager, munkene selv foragter penge og har ingen, så vi havde 9 fine bokse klar med diverse praktiske gaver til munkene – dem tog vi nu – én efter én sammen – endelig sammen - og overrakte en gave til hver munk – det er besværligt, når vi skal bruge 4 hænder, men det skal vi – hver munk har et gyldent silkeklæde lagt foran sig, hvorpå man placere gaven, man må ikke røre en munk – han trækker klædet og hermed gaven, til sig, videre til næste munk, som så, o.s.v.
Efter hver overrækkelse til munken waier man dybt og trækker sig et skridt tilbage – munkene genwaier ikke eller på anden måde reagerer – de sidder blot stift og kigger ud i luften – sådan er det.

På mig virker dette uhøfligt, men sådan er skikken herude – genwaiede en munk, ville han falde helt igennem – symbolikken er utvivlsomt, at man alene har gjort sin pligt – hvad man jo også har.

Herefter går fløjmunken i gang med at messe monotont og højtideligt – de andre 8 falder i - med stemmer, som synes afstemt med hinanden – fløjmunken har en mikrofon – alle ni messer de samme ord i kor i en monoton rytme med gentagelse efter gentagelse af de vise ord – det er noget som en slags brummende sang – Phitthy kan ordene og messer stille med.
Fløjmunken ruller under dette et bånd ud, som gives videre til sidemunken, o.s.v. – til sidst sidder de alle munkene med båndet – en kridhvid snor – forbundet mellem sig.
Ceremonien er højtidelig, men der er ikke tyst og stille som i en kirke, der er dæmpet småsnakken i baggrunden, fotograferne løber rundt og udfører deres arbejde, et par børn leger eller går rundt og checker tingne ud, stemningen er afslappet, men tag ikke fejl – den er der.
Så holder Fløjmunken en tale til brudeparret. Min ven Hans har fortalt mig, i en kort gengivelse:
”Munken taler meget smukt om forbindelsen mellem Thailand og Danmark, symboliseret ved denne ceromoni. Han forklarede at vandets betydning under hele ceromonien skulle ses i lyset af vandets indvirkning på livet i alle dets aspekter. Ingen vand intet liv, derfor alle disse symboler med vand. Og når der er vand er der liv. Livet giver muligheden for at få børn, af mand og kvinde opstår børn og dermed bliver man tre, og tre er et lykketal, derfor udgår alle tal fra tallet tre, seks, ni, og så videre”.
Fløjmunken går stille og langsomt i gang med at rulle båndet op igen – derefter tager han det stearinlys, som Phitthy og jeg har tændt og sat i en messingkrog til en forgyldt bowle – fyldt med vand – han hæller lyset, så det kommer til at dryppe stærkt ned i vandet og sådan bliver han siddende til lyset er næsten brændt ned – han sætter det tilbage på krogen og velsignelsen af os kan begynde – han holder en kvist grene i hånden og dypper dem i det steariniserede vand, hvorefter han med et kvikt slag over henholds Phitthys og mit hoved væder og renser os – bowlen går videre til næste munk, som foretager den samme øvelse, vi skal hele rækken igennem.
Da ”messen” er slut sætter sig de sig over til 2 runde, ”kinesiske” borde med rulleplade i midten – Phitthy og jeg går i gang igen – denne gang med at overgive dem den forberedte mad – jeg holder ”sleven” til risene, Phitthy holder min hånd, jeg kommer godterne op i en stor rund skål, grøntsager,

spicy suppe og andet, dette sættes til side – mad til trængende – munkene må kun spise 2 gange om dagen – morgenmad og frokost – derefter gentages hele forestillingen med varm føde til munkene – alt med fire hænder – det går efterhånden helt fint, lidt langsomt, men her i østen haster tingene jo heller ikke – der er serveret og nu kan vi alle gå i gang med de af os leverede madgaver – lækkerierne – der er "coffeebreak" - jeg foretrækker en smøg og går ud – andre med samme lidelse går ligeledes ud – vi skal have en smøg, men vi er ikke glemt – Phitthys søstre kommer med lækkerier og kaffe til os – jeg er behersket i min indtagelse af samme lækkerier – ved at de er sindssygt søde, og kaffen slubres begærligt ned.

Annie og Mie, moster, onkel og onkel – hvem kan huske sådanne navne?

Da munkene er færdige med deres måltid, er coffeebreaken færdig, vi afhængige går ind igen, Phitthy må løsrive sig fra sine sludrende medsøstre – vi sætter os.

Den højtidelige stemning er efterhånden forsvundet – ceremonimesteren siger nogle formentlige afslappende ord – gerningen er overstået – jeg tager min brud og går ud – kl. er nu blevet 12:15 – frokosten bliver serveret i den store udendørs, men overdækkede, restaurant – den er lækker og fortjent, synes jeg.
Selskabet – vel ca. 60 - sætter sig til de små borde – thaier er selskabelige – de trækker nogle borde sammen – vi andre – lidt mindre selskabelige danskere sætter os i små klynger – min brud forlader mig snart – thaiselskabet og familien er mere interessant.
Jeg misunder hende lidt.

I aften vil vi blive ca. 90 gæster – så vil jeg være lidt mere selskabelig.

Efter frokosten skilles vore veje – vi skal først mødes igen kl. 19:00, hvor selve festen skal holdes – der er tid til ca. 5 timers afslapning – vennerne siver mod svømmepølen – skal lige drive den af med en gin/tonic et par timer – før bad og smuksering – jeg kører hjem til en afslapper – Phitthy bliver med familien – vi har bestilt 20 værelser til i dag og nat – det er et flot hotel med 30 m2 store værelser med hver 2 queensenge – faktisk kan 80 mennesker få sig en afslapper, hvis man gider og ikke har noget mod selskab.

FESTEN

Og der sad jeg så om eftermiddagen – mutters alene – OK – som Johnny siger: ”Hellere være en rigtig original end en forkert kopi” – det må være det rette ordsprog for mig – en rigtig original – vennerne hyggede sig med gin/tonic ved en lækker svømmepøl nede på hotellet – jeg sad og følte mig rugende, hjemme – hvad er der i vejen med mig – ved det ikke – blot en rigtig original.

Ro kunne jeg ikke finde – jeg gik ud i poolroomet og arrangerede min egen gin/tonic – smed min fimsede smoking på billardbordet – Tongtong så mystificeret på mig - – jeg tog glasset og hoppede i min egen, private svømmepøl – dog efter først at have stillet glasset på kanten – det var dejligt – jeg fik ligesom vasket den højtidelige ceremoni af mig – jeg svømmede hen og nippede til min gin – sikken et bryllup – her lå jeg mutters alene og flød i en svømmepøl – nippende til min gin, medens resten af deltagerne hyggede sig sammen – vennerne ved deres svømmepøl – Johnny havde ret – en rigtig original, men trods alt – originalen havde det fortrinligt – jeg tog et par ordentlige slurke – isen klirrede lystigt i glasset.

Jeg svømmede over til luftmadrassen, lagde mig tilrette, den er ikke hårdtpumpet men således, at min fede mave på midten får den til at synke under vandet, som så kan skvulpe over samme mave – nærmest som i en liggestol – jeg padlede hen til min gin – lukkede øjnene og tænkte på Phitthy.

Vi havde mødt hinanden for snart 4½ år siden og boet sammen det meste af 4 år – jeg gjorde mig ingen illusioner om min egen charme – det var først og fremmest det behagelige driverliv, vi kunne føre, hvor vi kunne gøre, hvad vi lystede, som havde tiltrukket hende.

Phitthy er en praktisk pige med et afslappet syn på livet – hvorfor gøre det indviklet med romantik, når man kan have det rart og afslappet i stedet, vi havde aldrig haft et egentlig skænderi – aldrig været uvenner – aldrig – hun

var føjelig og afslappet, nærmest som en tjenerinde, hun passede mig op i enhver retning – dog aldrig som en tjenerinde – i hvert fald følte jeg det ikke sådan – men fordi hun gerne *ville* – havde lyst – gøre mig livet så behageligt som muligt – var jeg glad og tilfreds, var hun glad og tilfreds – så enkelt kan det være og jeg er kommet til at holde meget af hende og – er jeg sikker på – hun af mig.

Hun har aldrig plaget mig om noget, hvad hun har fået hen ad vejen, har jeg selv taget initiativ til, hun er så omgængelig, som nogen kan være – altid smilende, altid omsorgsfuld, aldrig et bebrejdende ord trods mit ind i mellem noget brogede liv – jeg kan gøre helt som jeg vil – dog med en enkelt undtagelse, som jeg dog sjældent har følt mig fristet af, jeg har jo alt, hvad jeg kan ønske i mit livs aftenstund – skulle jeg giftes, var hun det rette valg og giftermålet havde gjort hende til en respektabel pige – kønsmoralen i Thailand er, trods så mange uvidende og åndsvage skriverier i danske aviser – langt højere i Thailand end i Danmark – den er meget forskellig – men i sidste ende langt højere.

Nå, det er en lang og indviklet historie, som jeg ikke gider give mig af med nu – blot ønske – nej – jeg gider ikke – dansken er, som den er – slut – den forstår alligevel ikke en skid – men trods alt – alle, jeg kender, som har opholdt sig længere end 5 år i landet, er enig med mig
– det må være nok.
Ærgerligt, i denne henseende, at mine børn er danske.

Jeg måtte tænke på noget andet – her lå jeg i min svømmepøl med en gin/tonic indenfor rækkevidde, solen kastede sine varme, behagelige stråler på min krop – jeg tænkte på Phitthy, hendes glade smil, hendes smittende latter og snart faldt jeg hen
– dette enestående menneske var nu min viv, glem Danmark, smil.

Og det gjorde jeg – livet var skønt.

Jeg vågnede en times tid senere ved den elektriske gates summen, som den rullede stille til siden og åbnede sig for Phitthy, som kom hjem for at checke, om jeg havde det godt – jeg svarede jo ikke på telefonen.
Solen brændte mig i ansigtet – efter at have sundet mig lidt, rullede jeg rundt – ud i pølen og lod det 29 grader varme vand køle mit ansigt – så følte jeg mig frisk igen og kunne bekræfte denne omstændighed for Phitthy.
Ginglasset lå på pølens bund – jeg lod det ligge og svømmede ind til kanten – havde endog energi til at svinge mig op – jeg havde det fint.
Jeg tørrede mig med et badehåndklæde og vi gik ind i stuens svalende aircon – den står fast på 27 grader – en passende temperatur, som ikke foranlediger sved – i hvert fald ikke, når man sætter sig i en lænestol, hvilket vi begge gør

og snakker lidt om dagen hidtidige hændelser – så får jeg et kys og hun forsvinder igen.

Klokken nærmer sig 18 – jeg skifter tøj, jeg kan bruge bukserne fra i morges og tager min hvide thaisilkeskjorte med flæser på, på, kæmper lidt med min gule butterfly, ender med at stikke den i lommen, kan ikke finde det bourdeaufarvede lommetørklæde, som kækt skal sidde i min brystlomme – dropper det, tager skærf og smokingjakken på – jeg er klar til aftenens sysler – minus min butterfly og lommetørklud – hvor der handles, der spilles – og det med butterflyen passer mig fint – jeg kan ikke fordrage den tingest og ved, at en halv time inde i måltidet vil den i alle fald komme af – i øvrigt er skjorten syet sådan, at den danner en krave højt oppe på halsen og slår et sving – den ligner en butterfly i sig selv.

Da jeg ankommer til hotellet er mine venner fra Pattaya kommet og er i gang med at lære mine venner hjemmefra at kende, Hans ”Greybear”, Bo, Søren, John ”Badebold”, Kongen, John ”Bettemand”, Per Madsen, Peter ”Læsø” – alle med deres thaikoner, Arne skæg og Eivin har meldt fra af en eller anden grund og Nick har jeg glemt at inviterer – i hvert fald er han der ikke – Jørgen er syg.
Jeg er tørstig, en skaffer mig en øl.

Mine danske venner holder sig lidt tilbage – de er ikke rødder og drukbolte, som mine herværende venner, som alle har opgivet Danmark og lever livet fra dag til dag herude, under stride strømme af guldbajere og gin og skider på i morgen - hver dag her har nok i sin glæde.

Efter passende udvekslinger af grovheder, trækker vi alle ned mod hotelhavens ende, som ligger umiddelbart overfor Pattaya Bugt, forbi det store swimmingpollområde med de mange liggestole og parasoller – Phitthy er ingen steder at se – hun er ved at smuksere sig, får jeg at vide – efter driverområdet kommer vi til et ølandskab – kunstigt skabt med tempeltage – omkring kanaler, som er fyldt med store, farvede fisk – ved indgangen til området er opsat en æresport, som er pyntet med blomster og sågar et kæmpebillede af brudeparret, som ser meget kærlige ud, herefter over en bro, hvor gelænderne ligeledes er flot pyntet med blomster, til selve festområdet, hvor runde borde er stillet op – behøver jeg at sige det – flot pyntet – alt er flot i den blide aftenluft – ude på havet kan vi se lystyachter linet op med deres blinkende lys.

Jeg holder mig foreløbigt inde på land i haven – vil ikke gå ud – uden min viv.

Fem kunstige øer i søen udgør "festlokalerne". Rundt i søen svømmer 100-vis af røde og hvide fisk.

"Festlokale" – alt var særdeles flot dekoreret med røde og hvide blomster

Til sidst er jeg helt alene i min venten, medens venner og familie skåler bravt derude – der er øl og vine til os danskere og erfarer jeg, serveringspersonalet

er flinke til at hælde op – tag en slurk af din øl/vin og straks er glasset fyldt op igen – rigtig service. Thailand.
Det giver dog dét problem, at man aldrig får drukket ud – hvis man vil skifte til gin, må man lade glasset stå fyldt og bede om en gin – det skærer i hjertet at se et fyldt glas singhaøl stå og blive varmt – dugperlerne på glasset frister – man må gøre sig hård.

En behjertet sjæl får sendt en øl hen til mig – jeg tager en dyb skurk – straks er også mit glas fyldt op igen – se – sådan skal det være – trods problemerne med gin.

Thaier drikker ikke vin til maden – de drikker mekongwhisky – med og uden cola – og de behøver for den sags skyld ikke mad, som en undskyldning – jeg kan se, at der allerede er gang i whiskyflaskerne.

Tiden går – ingen Phitthy – jeg begynder at blive lidt gal – 19:30 – nu må hun sgu komme – men nej.

Den tålmodigt ventende Dann – han må nøjes med billedet til højre for ham – med viven.

Til sidst får jeg fat i Joy og sender hende op efter Phitthy – nu skal hun komme – festen er lagt an efter dansk tid – min tid – ikke thaitid, der er meget udflydende.
Et kvart i otte kommer hun endelig ned – jeg ved godt, at der er noget symbolsk i dette – bruden er festens hovedperson – det kan man passende markere ved at komme for sent, så alle må vente – men 45 minutter er for meget for min smag – jeg vil ud til vennerne.
Hun får et kærligt med temmelig bestemt klask i røven – hun smiler til mig og jeg er afvæbnet – dog når jeg at sige nogle brokker til hende, men hun fejer mig af og smuk er hun – nu iført en kridhvid, flot bryllupskjole med dingeldangel og gesvejsninger – iført sine glimtende smykker og blomst i håret – jeg lægger stolt min vivs arm under min, vi går ud – jeg må i første omgang finde mig i at blive placeret mellem hende og moderen – der går dog ikke lang tid, før jeg trækker mig ud til vennerne – dansk tradition, siger jeg løgnagtigt.

Før gæsterne er gået ud på øerne, har de måttet skrive nogle bevingede ord i vor gæstebog – som belønning får alle en gave af brudeparret til erindring om

festen – hotellet har været så venlige at levere et par smukke penne – jeg overvejer at tilegne mig dem – de er pænere end mine egne – men dropper tanken – hotellet har styr på alt.

Heldigvis.

Her svinger Jette pennen, medens Niels tilsyneladende kontrollerer, Michael, Anni og Lene er klar til at skrive.

Vi har naturligvis bogen og har studeret skriverierne – det er alle fornuftige og venlige ord – tak for dem.
I den gyldne bowl er gaverne anbragt.

Mie får overrakt gaven af Joy.

Endelig er fruen mødt op – jeg kan stadig smile – lidt anstrengt måske, men det er der og vi kan holde vort indtog til festen.

MONTIEN HOTEL hed festarrangøren – det er et fint, fint hotel, hvor du roligt kan afholde fest næste gang, du er i det humør – vi havde valgt det blandt mange, men i sidste ende var kun Montien og Royal Cliff på tale – valget faldt på Montien og vi har ikke et splitsecund fortrudt det – service niveauet var i top hele vejen og alt var pænt – rigtig pænt pyntet op med

tonsvis af blomster og ikke mindst er herlig kage – også omgivet af røde og hvide roser og med tilhørende isdekoration med lys i – se billedet.

Der var opsat en rigtig flot dekoreret scene med højtaler – som minsanten virkede perfekt – usædvanligt og et godt band med en smuk sangerinde – som fortjener at foreviges – se selv – altså blomsterdekorationen – sæføli.

Maden var perfekt – thai og international – uden for meget chilli – hotellets festarrangør var til stede hele tiden for at se til, at alt foregik, som det skulle – OK – vi danskere sørgede for, at der var smuttere, men det var ikke hans skyld – efter min mening klappede alt perfekt – fraset den evindelige fotograferen – vi skulle ustanselig stille op til dette og hint – tro det eller ej – der blev i løbet af dagen taget tæt på 500 billeder – det gør det svært at vælge disse til mit skriv – jeg ville gerne have dem alle med, men det kan selvsagt ikke lade sig gøre.

Her er djib med sin australske fyr – Greg – han er flyinstruktør.
Som det sikkert kan ses, ligner hun Phitthy mest af søstrene – hun har et perlehumør – åbnede hun øjnene her, kunne jeg nemt tage fejl af de to – ind imellem er hun en hel fest i sig selv og overtager gerne scenen for at optræde – det gjorde nu alle thaier hen ad vejen. Mekongwhiskyen gjorde sin virkning – thaier elsker mekongwhisky, som er en lokal brygget whisky – ganske som vi danske har snapsen til at gøre os rørstrømske.

Dette billede skal lige med – Dja (den ynste søster) er min nye datter, så nu har jeg to – well 2½ - den sidste er på trapperne, som det ses af Phitthys mave.

Og dette - Et billede af hele min nye familie skal også med – her moren, Phitthy, Djib – næste række fra venstre Djoy, Djum og som rosinen i pølseenden, Dja.

Jeg måtte opså et par gange op må scenen – det var jeg ikke så glad for – man når jo ikke at få noget at drikke – men tilsyneladende morer det Phitthy.

Efterhånden blev scenen mere eller mindre overtaget af gæsterne, som beredvilligt gav den alt, hvad de kunne – især gav Ann den for fuld udblæsning – tillige med Djib – de morede sig kosteligt og os andre med dem.

Ikke thaier ville anse deres sang for falsk – uden en tone i livet – men det er kun fordi, de ikke er thaier – sådan skal man synge og thaierne elsker det.

Her er scenen overtaget af Thaier – Mie, Caroline og Lene har dog også blandet sig – fint – skønheden højre i billedet er Neung – en gammel og god veninde til Phitthy, som vi rimeligt tit ser.
Kald mig Mads, hvis Djib ikke er gravid også – men det melder historien ikke noget om – måske skal vi snart til Deres bryllup – Djib og Greg bor i Chiang Mai.

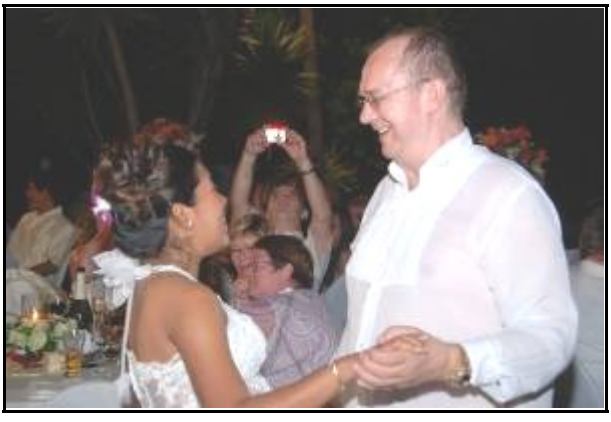
Piger og drenge blander sig ikke med hinanden – her i dette "ugudelige" land – med den "tvivlsomme" sexmoral – alle er Phitthys venner/inder – de kender hinanden – et par er endog gift.

Brudekagen skæres for af mig "og så Phitthy" – man kan jo ligeså godt være gallant (og dum).

Phitthy fører min hånd her – som i alle tilfælde, hvor vi skal foretage os noget sammen – det bliver rent symbolsk oversat til – i flg. thaitraditiol, at det er hende, som har "bukserne" på – hun fører min hånd – i dette som i så meget andet, og selvfølgelig også her, hvor vi i flg. traditionen serverer første stykke for moderen.

Så er det tid til brudevalsen – jakken er for længst røget sig en tur og mere afslappede former hersker – Jørn i baggrunden har travlt med at fotografere – hvis alle morede sig som jeg og Phitthy, har vi haft en fin tid – desværre har jeg måttet give ekstra lys til alle billederne – det er hen mod midnat, men festen går stadig fint – men vi har måttet love at slutte kl. 23 – ærgerligt – men OK – brudebuketten smides i luften – festfyrværkeriet kan begynde.

Også dette var storslået, men jeg bringer ingen billeder – de ville aldrig give fyrværkeriet den ret, som det tilkommer det – festen er slut og vi må gå

hver til sit – hvad det så kan være – det forbliver en hemmelighed – jeg har fortalt nok.

Vi skyder festen af og takker for samme.
Det har været en stor dag – tak til alle.

